

**УНИВЕРЗИТЕТ У ПРИШТИНИ СА ПРИВРЕМЕНИМ СЕДИШТЕМ У
КОСОВСКОЈ МИТРОВИЦИ - ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ****УПУТСТВО ЗА ПИСАЊЕ ИЗВЕШТАЈА О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ****I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ**

Кликните да бисте почели унос текста.

1. Датум и орган који је именовао комисију
26.12. 2023. године, Наставно-научно веће Филозофског факултета Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици
2. Састав комисије, име и презиме сваког члана, звање, ужа научна област, назив факултета (установе) у којој је члан комисије запослен:
 - 1) Др Љубиша Митровић, професор емеритус, Филозофски факултет Универзитета у Нишу, научна област Социолошке науке, ужа научна област Социологија, председник Комисије;
 - 2) Др Иван Башчаревић, ванредни професор, Филозофски факултет Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, научна област Социолошке науке, ужа научна област Социологија, члан Комисије; и
 - 3) Др Јован Базић, редовни професор у пензији, Учитељски факултет у Призрену-Лепосавићу Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, научна област Социолошке науке, ужа научна област Социологија васпитања и образовања, ментор.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Кликните да бисте почели унос текста.

1. Име, име једног родитеља, презиме:
Немања, Петар, Анђелковић
2. Датум рођења, општина, република:
17. 10. 1987. Неготин, Србија
3. Датум одбране, место и назив магистарске тезе:
2014. Косовска Митровица, Савремена образовна технологија у циљу афирмације субјекатске позиције ученика у настави
4. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука:
Педагогија, Мастер педагог

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

НАЦИОНАЛНИ ИДЕНТИТЕТ У РЕФОРМАМА ПРИМАРНОГ ОБРАЗОВАЊА
У СРБИЈИ 1990-2020

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Навести кратак садржај са назнаком броја страна поглавља, слика, шема, графика и сл.

Докторска дисертација под називом *Национални идентитет у реформама примарног образовања у Србији 1990-2020* кандидата Немање Анђелковића обима је 321 странице компјутерског текста, укључујући списак литературе и прилоге, куцаних фонтом Times New Roman, величине 12 pt, проредом 1,5. Поред претходно датог резимеа и садржаја рада на српском, енглеском и руском језику, а потом и увода, дисертација је структуирана кроз пет текстуалних целина, односно делова.

Увод: У овом делу разматрају се основне карактеристике докторске дисертације, при чему се нарочито указује на њен предмет и резултате досадашњих истраживања о националном идентитету у српској литератури, о научним скуповима посвећеним националном идентитету или образовању, као и о реформама образовања. При томе, указује се како је у функцији предмета овог истраживања било потребно теоријско одређење категоријалног апарату у коме централно место имају синтагме *национални идентитет* и *примарно образовање*. Разматрање реформи образовања било је нужно вршити у контексту друштвено-историјских, политичких и идеолошких прилика у Србији у поменутом раздобљу. Једино у том контексту могли су се разумети конкретни реформски потези, образовни циљеви и наставни садржаји, као и њихови ефекти које се односе на национални идентитет. Од посебне важности је било утврдити опште циљеве у образовном систему, како би се препознале вредности које се интенционално имплементирају у образовни процес и како оне могу утицати на формирање вредносних ставова код деце у погледу националног идентитета. Целокупно раздобље од 1990. до 2020. године карактеришу три периода реформи примарног образовања, који имају своје специфичне особине. Први период чини последња деценија XX века, од 1. јануара 1990. до 5. октобра 2000. године, који је карактеристичан по обнови српског националног идентитета, након доминације националне политике југословенства и *братства и јединства*. Други период, траје од 6. октобра 2000. до 8. новембра 2006 године и он је препознатљив по неолибералним реконструкцијама српског националног идентитета, при чему се нарочито истичао мултикултурализам и европски идентитет. И трећи период, који траје од 9. новембра 2006. до 31. децембра 2020. године, у коме долази до преваленције српског идентитета у односу на европски идентитет. У свим овим етапама, национални идентитет у реформама примарног образовања у Републици Србији разматран је кроз јединствену теоријско-методолошку матрицу. Најпре су разматрана питања друштвено историјског и идеолошког контекста образовних реформи, затим нормативни оквир реформи, друштвени циљеви у стратегијама, релевантним законима и наставним плановима и програмима, а потом национални садржаји у наставним програмима за први и други циклус примарног образовања.

Први део: *Теоријско методолошки оквир истраживања* (стр. 19-72). - У овом делу дисертације разматрају се теоријско-методолошка питања која су релевантна за овај рад, односно питања категоријалног система и методологије истраживања. У првом реду то је питање појмовно-теоријског одређења националног идентитета и нације, где се разматрају и доминантне концепције националног идентитета различитих идејно-политичких

оријентација, углавном у социолошкој литератури, а потом и улога националног идентитета у конституисању и очувању нације. Затим, следи питање које се односи на специфичности српског националног идентитета и српске нације, где су са различитих аспекта анализиране специфичности српског идентитета у функцији потпунијег разумевања и изучавања теме ове дисертације. У овом категоријалном систему било је неизбежно и питање разумевања образовања у социолошкој литератури, па је и томе посвећена одговарајућа пажња, при чему је дат шири осврт на доминантне теоријске концепције о образовању у социологији. Осим тога, кандидат се осврнуо и на педагошку, психолошку и филозофску литературу о образовању, што је употпунило разматрања о овом питању. Из ових разматрања, сасвим логично, следи и питање одређења примарног образовања у Србији, где се указује на његове основне карактеристике и уређење у систему институционалног образовања. Овај део дисертације завршава се тематском целином која се односи на методологију истраживања, где се указује на карактеристике предмета и циљева истраживања, хипотезе, као на друге елементе методолошке природе. Пошто се ова дисертација бави анализом различитих докумената и литературе, видљиво је да су током истраживања углавном коришћене аналитичко-дескриптивна и упоредна метода како би се идентификовали, описали и упоредили основни циљеви и садржаји о националном идентитету, а потом утврдила њихова међусобна кохерентност и сагласност са владајућим системом друштвених вредности, идеолошким циљевима и развојним стратегијама српског друштва.

Други део: *Обнова српског националног идентитета у реформама образовања 1900-2000.* (стр. 72-144). - У овом раздобљу, како се у дисертацији указује, друштвено-историјски и идеолошки контекст реформи образовања чине догађаји и процеси који су у непосредној вези са питањима разбијања социјалистичке Југославије кроз оружане сукобе и стварање нових држава на њеном простору. У том контексту, важно је указати да је Србија заједно са Црном Гором формирала заједничку државу *Савезну Републику Југославију*. Истовремено кроз ове процесе започета је и транзиција владајуће идеологије и политичког преуређења друштва – од социјалистичког ка неолибералном, што је чињено истовремено, али различитим темпом, и у источноевропским комунистичким државама. Последице ових историјских догађаја и процеса произведе су вредносне, идејно политичке и нормативне промене у друштву. Те промене су захватиле све сегменте друштва, укључујући и образовање. У реформама образовања у Србији дошло је до промена устава, релевантних закона, наставних планова и програма, као и наставних садржаја. Са вредносног становишта, у том процесу, дошло је до постепене обнове српског националног идентитета, путем истовременог потискивања наставних садржаја који су се односили на: а) југословенство и националне вредности других народа који су живели у Југославији, Други светски рат у Југославији и социјалистичку револуцију, комунистичку идеологију и праксу самоуправног социјализма; и б) израженијег увођења у наставу садржаја који се односе на историју српског народа, српске и црногорске државе, Косова и Метохије, религије, заједничке културе Срба и Црногораца, као и вредности либерализма, као идеологије и пројекта друштвеног развоја.

Трећи део: *Неолибералне реконструкције националног идентитета у реформама образовања 2000-2006.* (стр. 144-205). - Друштвено-историјски и идеолошки контекст реформи образовања у овом периоду, како се у овој дисертацији указује, започиње великим политичким променама 6. октобра 2000. године, када је након промене владајућих елита у Србији дошло и до великих друштвених промена у систему вредности и друштвеном преуређењу Савезне Републике Југославије па све до њеног распада и проглашења независности прво Црне Горе, а потом и Србије, што је крунисано доношењем нових устава Србије и Црне Горе (2006). У овом периоду дошло је до убрзања транзиционих процеса у Србији, у складу са неолибералним идејним вредностима и пројекцијама друштвеног развоја, нарочито у сferи политичких и економских односа. У томе је осим страног фактора, велику

улогу имао и невладин сектор који је све више јачао и утицао на све друштвене промене, нарочито у образовању. Ти процеси су се одразили и на основно образовање, које је било у непрестаним реформама у овом периоду и у њему је требало имплементирати нове вредности и циљеве, као и наставне садржаје, што је најпре учињено кроз промену нормативног оквира образовних реформи. У овом периоду дошло је до учесталих промена Закона о основама система образовања и васпитања (2002, 2003 и 2004), а потом и измена наставних планова и програма. У основном реформском документу *Квалитетивно образовање за све* (2002), као циљеви образовања и васпитања, како се у овој дисертацији указује, истиче се да образовни систем треба да допринесе: економском опоравку земље, да буде подршка демократском развоју друштва и европској интеграцији земље. Међутим, промене у наставним плановима и програмима започете су још 2001. године, најпре увођењем у наставу Верске наставе и Грађанског васпитања, као посебних наставних предмета, чиме се врши обнова кључних вредности грађанског друштва, али истовремено долази до потискивања националних садржаја у другим наставним предметима и уместо њих се у први план истичу вредности глобализације, неолиберализма, западноевропских друштава, европског идентитета и глорификује се транзиција у посткомунистичким државама источне и средње Европе.

Четврти део: *Српски и европски идентитет у реформама образовања 2006-2020.* (стр. 205-274). - Након распада заједничке државе са Црном Гором, убрзо настају нови проблеми за Србију који су везани за питање Косова и Метохије, нарочито од једностраног проглашења независности Косова (2008) и уз подршку већине земаља Европске уније. То је генерисало нове проблеме Србији и њеном развоју, нарочито политичким, економским и социјалним односима у земљи. С друге стране, разлаз са Црном Гором и новостворени проблеми на Косову и Метохији подстакли су у јавном мњењу јачање самосвести о националном идентитету, што су у извесној мери подржавале владајуће елите у овом периоду, па се све то скупа прелило и у реформске захвате основног образовања. Нормативни оквир образовних реформи у овом периоду редфинисан је у складу са новим Уставом Републике Србије. Најпре су два пута вршене измене Закона о основама образовања и васпитања (2011. и 2019), а потом је донет и Закон о основном образовању (2019). У међувремену, током 2012. године, донета је *Стратегија образовања у Србији до 2020. године*. Истовремено са овим променама вршене су измене наставних планова и програма. У циљевима образовања у овим документима, као црвена нит, стално се провлачи промоција грађанских вредности али се и све више указује на потребу развоја „личног и националног идентитета, развијање свести и осећања припадности Републици Србији“. У складу са тиме, у реформама примарног образовања српском националном идентитету се посвећивала све већа пажња, али се истовремено вршила и ревалоризација европских вредности чиме су из наставе у извесној мери искључивани садржаји који се односе на Црну Гору, глорификацију транзиције и неолиберализма; а у наставу су се уводили нови садржаји који се односе на историју и традиционалне вредности српског друштва, европску културу, као и повезаност српске и европске културе. Затим, већа пажња се посвећује Цркви, Косову и Метохији, као и Србима који живе изван граница Републике Србије (у региону и дијаспори).

Пети део: *Закључна разматрања* (стр. 274-286). - У овом делу рада сумирају се резултати истраживања у складу са постављеним циљевима и хипотезама.

Након закључних разматрања следи: списак коришћене литературе (стр. 286-314), са преко 300 референци где су по редоследу садржани најпре примарни извори (релевантна нормативна акта, различите декларације, резолуције, стратегије, политички програми и сл.), а потом чланци у научним часописима и зборницима радова, научне монографије и сл; биографија аутора (стр. 315); обавезни административни формулари (стр. 316-320); и, на крају, Извештај о провери на плаџијаризам (321).

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Предмет истраживања докторске дисертације Немање Анђелковића, под називом: *Национални идентитет у реформама примарног образовања у Србији 1990-2020.*, јесте анализа садржаја и циљева који се односе на српски национални идентитет у реформама примарног (основног) образовања у Републици Србији у раздобљу од 1. јануара 1990. до 31. децембра 2020. године. Примарни извори сазнања били су: стратегије образовања, релевантни закони и уредбе, правила и прописи о наставним плановима и програмима за основну школу, као и појединачне одредбе Устава Републике Србије. У овим документима анализирани су циљеви основног образовања, њихове промене и друштвени контекст у време када су формулисани. А у наставним програмима нарочита пажња је усмерена на предмете: Српски језик, Свет око нас (први и други разред), Природа и друштво (трећи и четврти разред), Ликовна култура, Музичка култура, Историја, Географија, Верска настава, Народна традиција и Матерњи језик као елементима националне културе. Током анализе ових наставних предмета нарочита пажња је посвећена темама које се тичу знања о српском језику и књижевности, традиционалним вредностима српског друштва и његовој култури, Српској православној цркви, српској митологији, родољубљу, патриотизму, као и наставним садржајима који доприносе развијању позитивног односа према српском друштву и држави. Уједно, у овом раду, значајна пажња је посвећена и оним наставним садржајима који се тичу развијања националног идентитета и других народа који живе у Србији, као и питањима демократске културе, толеранције и хармоничног живота у мултиетничкој заједници. То је изузетно важно не само за миран и хармоничан живот у Србији, већ су те вредности утемељене у савременим демократским друштвима којима и Србија тежи. Примарни циљ овог истраживања био је научна анализа наставних садржаја о српском националном идентитету у реформама примарног образовања у Републици Србији за период од 1. јануара 1990. године до 31. децембра 2020. године. Овај период био је оптерећен низом, превасходно, политичких проблема који су се непосредно одражавали на реформе образовања, али истовремено и на процес обнове и реконструкције српског националног идентитета. Зато се као основни циљ предложене докторске дисертације наметала анализа заступљености наставних садржаја у плановима и програмима за први и други циклус примарног образовања који се односе на стицање знања и развијање свести о српском националном идентитету, колико су ови садржаји заступљени у наставним програмима и на који начин се преносе деци, како се они трансформишу у реформским процесима, као и о узроцима и последицама промене ових наставних садржаја. Осим овог основног циља, остали циљеви истраживања били су непосредно везани за расветљавање политичких и друштвено-историјских процеса који су довели до реформи образовања и различитог приступа у третирању српског националног идентитета. Друштвени циљ овог истраживања био је да се укаже на националне садржаје у реформама примарног образовања, посебно у наставним плановима и програмима, како би се тиме скренула пажња креаторима просветне политике да увиде значај и смисао националног идентитета и да томе посвете већу пажњу приликом креирања наставних планова и програма. Национални садржаји у примарном образовању доприносе, не само развоју националне свести код деце, већ и развијању патриотских осећања, љубави према свом народу и држави, очувању сопствене културе и традиције. Основна хипотеза овог истраживања гласила је: „Национални идентитет у реформама примарног образовања у Републици Србији, у периоду од 1990. до 2020. године, био је заступљен у наставним програмима, кроз различите наставне садржаје и облике наставе у свим фазама друштвених промена и у складу са променама владајућег система друштвених

вредности, особито са идејно-политичким опредељењима, друштвеним циљевима и интересима друштва које су дефинисале владајуће елите“. Након анализе мноштва различитих докумената и релевантне литературе, кандидат је дошао до резултата који су потврдили ову хипотезу што је наглашено и образложено у *Закључним разматрањима* ове дисертације. То се исто односи и на посебне хипотезе.

Остварени резултати овог истраживања показали су да реформе примарног образовања у Републици Србији: а) непосредно зависе од промена система друштвених вредности, идејно политичких опредељења владајућих елита, друштвених циљева и интереса друштва; б) да се ове промене непосредно одржавају на садржаје у наставним плановима и програмима, нарочито на оне који се односе на питања о националном идентитету; и в) да се наставни садржаји о националном идентитету мењају у односу на промене система владајућих вредности, особито политичких. Са становишта ових истраживачких резултата могуће је говорити и о оствареном научном доприносу ове докторске дисертације у области социологије образовања, јер се овде ради о широј елаборацији утицаја различитих друштвених чинилаца на основно образовање, нарочито идејно политичких, либералне и неолибералне провинијенције, што до сада није чињено у монографским студијама нити је то била истраживачка тема у докторским дисертацијама. Нарочит квалитет ове докторске дисертације чини препознавање и дефинисање карактеристичних етапа у којима су се догађале реформе основног образовања, које су релевантне за идентитетске промене (I 1990-2000; II 2000-2006; III 2006-2020). Затим, овде треба истаћи и методолошки приступ у другом, трећем и четвртом делу, који су најважније целине ове дисертације, које су урађене по јединственој методологији, кроз компактну матрицу, чију структуру чине питања: а) друштвено-историјски и идеолошки контекст реформи образовања; б) нормативни оквир образовних реформи; в) друштвени циљеви у наставним плановима и програмима; г) национални садржаји у наставним програмима за први циклус основног образовања; и д) национални садржаји у наставним програмима за други циклус основног образовања.

Осим свега наведеног, Комисија је имала увид у Извештај о провери на плахијаризам докторске дисертације Немање Анђелковића, од 10.10.2023. године, при чему је утврђено да постоји 2% (два одсто) „поклапања текста са примарним изворима“, што се појављује као последица непотпуног цитирања неких докумената. Из тога се може извести закључак о изузетно високом степену оригиналности ове докторске дисертације.

VI Списак научних и стручних радова који су објављени или прихваћени за објављивање у оквиру рада на докторској дисертацији, уз напомену:

Навести називе радова, где и када су објављени. У случају радова прихваћених за објављивање, таксативно навести називе радова, где и када ће бити објављени и приложити потврду о томе.

Увидом у расположиву документацију објављених радова Комисија констатује да је кандидат Немања Анђелковић током докторских студија објавио 13 научних и стручних радова, од којих су у оквиру рада на докторској дисертацији релевантни:

- Анђелковић, Н. (2021). „Реформе, образовање и национални идентитет у српском друштву“, *Српска бастина*. 6(1). 195-209. ISSN 2337-0939
- Andđelković, N. (2021). „Nacionalno obrazovanje i nacionalna bezbednost u globalnim vremenima“, U: Đorđević, B. Kostić, D. i B. Simonović (ur.). *Regionalni razvoj i prekogranična saradnja*. Niš: Srpska akademija nauka i umetnosti – ogrank u Nišu. (289-299). <https://www.konferencija2021.komorapirot.com/pdf/Zbornik2021.pdf>
- Анђелковић, Н. (2022), „Образовање и васпитање: ,Формирање свести и(или)

- савести“. *Политичка ревија*, 71(1) 135-154. doi: 10.22182/prr.7112022.7
- Andelković, N. Milić, S. (2022). „Versko i /ili građansko obrazovanje i vaspitanje u Srbiji: Iskustva iz prakse“. U: Gajić, A. (ur.). *Društveni trendovi i izazovi mladih*. 271-283. Beograd: CESNA-B. <https://plus.cobiss.net/cobiss/sr/sr/bib/COBIB/153608204>

VII ЗАКЉУЧЦИ, ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

У закључцима докторске дисертације Немање Анђелковића, под називом *Национални идентитет у реформама примарног образовања у Србији 1990-2020* указује се да су у поменутом периоду извршене три велике реформе основног образовања, које су последица реформе друштвеног уређења и промене идеолошког система владајућих вредности. У овим реформама мењан је и однос према националном идентитету, што се одразило и на заступљеност националног идентитета у наставним садржајима и циљевима образовања. Прва реформа започета је након доношења Устава Републике Србије (1990) и трајала је до 6. октобра 2000. године, када је дошло до радикалних политичких и друштвено-економских промена у Србији. У овој реформи образовања дошло је до постепене обнове српског националног идентитета, што је у наставним плановима и програмима било изражено кроз процес истовременог потискивања наставних садржаја који се односе на: а) југословенство и националне вредности других народа који су живели у Југославији, Други светски рат у Југославији и комунистичку идеологију; и б) израженијег увођења у наставу садржаја који се односе на историју српског народа, српске и црногорске државе, Косова и Метохије, заједничке културе Срба и Црногораца, као и вредности либерализма. Друга реформа започета је крајем 2000. године у Србији увођењем у институционални образовни систем Верске наставе и Грађанског васпитања као посебних наставних предмета. Ова реформа трајала је до 2006. године, када је дошло до распада заједничке државе са Црном Гором и конституисање Србије као самосталне државе. Реформа образовања у овом раздобљу карактеристична је по томе што се врши обнова основних вредности грађанског друштва, али истовремено долази до потискивања националних садржаја у наставним предметима, па се уместо њих у први план истичу вредности неолиберализма, глобализације, западноевропских друштава, европског идентитета и глорификује се транзиција у постсоцијалистичким државама источне и средње Европе. Трећа реформа основног образовања започета је након доношења Устава Републике Србије (2006). У овој реформи примарног образовања српском националном идентитету посвећује се већа пажња, али се истовремено врши ревалоризација европских вредности чиме се из наставе у извесној мери искључују садржаји који се односе на Црну Гору, глорификацију транзиције и неолиберализма; а у наставу се уводе нови садржаји који се односе на историју и традиционалне вредности српског друштва, европску културу, као и повезаност српске и европске културе. Затим, већа пажња се посвећује Цркви, Косову и Метохији, као и Србима који живе изван граница Републике Србије (у региону и дијаспори). Након окончања истраживања за потребе ове докторске дисертације, кандидат Немања Анђелковић закључује да су потврђене постављене хипотезе овог рада, тако да су оне функционално упоређене са резултатима истраживања и у зкаључцима истакнуте као тезе овог рада.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

НАПОМЕНА: Навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.

Докторска дисертација Немање Анђелковића под насловом *Национални идентитет у*

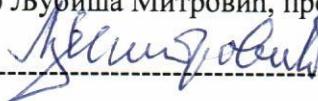
реформама примарног образовања у Србији 1990-2020 написана је у складу са одобреним нацртом докторске дисертације, упутствима и критеријумима за завршни рад на докторским студијама. Дисертација има прегледну и јасну структуру која олакшава читање и разумевање резултата истраживања. Списак теоријске литературе је прилагођен теми и препознатљив у социолошким наукама. Примарни извори, на основу којих је вршено истраживање, су аутентични и доступни. Истраживање је реализовано кроз три етапе, по основу временског одређења предмета истраживања и према критеријумима промене државног оквира, друштвеног уређења и владајуће идејно-политичке концепције развоја српског друштва, што је условило и велике образовне реформе и различит однос према националном идентитету. Кандидат је успео да добијене податке интегрише и интерпретира, чиме је пружио логично и доследно тумачење резултата истраживања заснованих на релевантној теоријској литератури и многобројних докумената. У дисертацији су успостављене јасне и функционалне везе између постављених хипотеза и истраживачких налаза, чиме је исказана способност кандидата да критички размишља о властитим резултатима и ограничењима, па да на основу њих формулише препоруке за даља истраживања. Дакле, у дисертацији су успешно повезани добијени резултати са релевантном социолошком литературом и анализираним документима, чиме је кандидат показао разумевање ширег контекста предмета истраживања и његову повезаност са претходним радовима што указује на познавање подручја истраживања.

X ПРЕДЛОГ

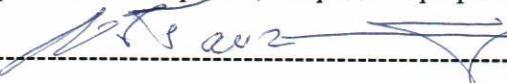
У складу са претходно изнетим коментарима, Комисија позитивно оцењује докторску дисертацију Немање Анђелковића под називом *Национални идентитет у реформама примарног образовања у Србији 1990-2020*. У складу са овом усаглашеном оценом, Комисија предлаже Наставно-научном већу Филозофског факултета, као и надлежним органима Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, да усвоји овај извештај са позитивном оценом дисертације и одобри њену одбрану.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

1. Проф. др Љубиша Митровић, професор емеритус

2. Проф. др Иван Башчаревић, ванредни професор

3. Проф. др Јован Базић, редовни професор у пензији

